

opusdei.org

Prelaadi kiri (märts 2013)

Piiskop Echevarria kutsub meid oma kirjas Konklaavi ja uue paavsti eest palvetama. Samuti jätkab ta Usutunnistuse kommenteerimist ning räägib Issanda kannatustest ning surmast, et meil oleks kergem Vaiksesse nädalasse sisse elada.

29.03.2013

Minu armsaimad! Hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Kirjutan seda kirja täna, esimesel märtsil ja olen sisemiselt väga liigutunud, sest täna on esimene *sede vacante* päev, pärast seda, kui Benediktus XVI paavstiametist tagasi astus. Sellest ajast peale, kui ma 11. veebruaril sellest otsusest kuulsin, meenuvad mulle ikka ja jälle Prohveti sõnad: *Aga minu mõtted ei ole teie mõtted, ja teie teed ei ole minu teed, ütleb Issand. Sest otsekui taevad on maast kõrgemal, nõnda on minu teed kõrgemad kui teie teed, ja minu mõtted kõrgemad kui teie mõtted.* [1]

Praegu võime me kindlad olla – ja kui ei, siis peame endile uuesti selgeks tegema - ,et see, kes Kirikut juhib, on Püha Vaim. Kuna ta seda väga soovis, kasutab Kristus inimesi oma tööriistadena, mis teda inimkonna ees nähtavaks teevad; kuid alati on tema, Jeesus, see Ülemkarjane, kes usklike eest hoolt kannab, neid usus tugevdab, ohtudes kaitseb, oma valgusega valgustab ja neile õigel ajal

toidust jagab, et nad teel taevalisele kodumaale ära ei nõrkeks.

Mulle meenuvad ka sõnad, mida Jeesus Apostlitele ja kõigi aegade jüngritele lausus, kui saabus hetk, mil ta ei saanud enam nähtavalt maa peal viibida: *Ma ei jäta teid orbudeks, ma tulen teie juurde (...) Ja ma palun Isa ja ta annab teile teise Lohutaja, et tema oleks teiega igavesti.* [2] Issand ei tahtnud, et meist vaeslapsed saavad, seepärast usaldas ta Peetruse kätte oma paadi, et ta selle Taevasse juhiks. See kett ei purune, sest ühe pontifikaadi järel tuleb järgmine, nii, nagu Issand Siimonale töötas: *Ja mina ütlen sulle: Sina oled Peetrus ja sellele kaljule ma ehitan oma koguduse, ja põrgu väravad ei saa sellest võitu.* [3] Ja Kristuse sõna ei lähe kaotsi. Kuid vaatamata sellele, oleme me kutsutud koos kõigi katoliiklastega palvetama, intensiivselt ja visalt, nagu ma juba ütlesin teie vendadele kohe pärast

seda, kui ma sellest uudisest teada sain. Jumal arvestab kindlasti meie palvetega, ta ootab, et me Konklaavi eest palvetaksime, mis lähipäevadel Roomas kokku tuleb ja samuti uue Paavsti eest, keda Jumal juba teab.

Panen kirja ka sõnad, mida meie Isa vastavas olukorras, 1958. aastal *sede vacante* ajal ütles: „Ma tahaksin eelseisvate paavsti valimiste juurde tagasi tulla. Mu pojad, te ju teate, et armastame Püha Isa väga. Jeesuse ja Maarja järel armastame me kogu südamest paavsti, ükskõik, kes ta ka ei oleks. Seepärast armastame me juba nüüd seda paavsti, kes varsti valitakse ja oleme otsustanud oma elu tema teenistusse anda.

Palvetagem ja ohverdagem Jumalale kõik, isegi rõõmuhetked. Isegi see kõik, mida me iga päev Missal ohverdame, ohverdagem kõik uue paavsti eest... isegi oma hingamine.“[4]

Samal ajal, kui me täis usku
Konklaavi tulemusi ootame, täna
Pühimat Kolmainsust nende kaheksa
Benediktus XVI. pontifikaadi aasta
eest, mil tema õpetus Kirikut ja
maailma tohutult rikastas. Ma ei
hakka siin tema valdkondade
üksikasju seletama; kuid ma tahan
ainult kirjeldada, kuidas ta kõiki –
usklikke ja uskmatuid – jõuliselt ja
selgelt kutsus, Jumalat, kui Loojat ja
Lunastajat jälle uuesti avastama,
Jumalat, kes on ennekõike armastus
ning inimene, kui Jumala kuju järgi
loodud olevust austama ja
väärtustama. Ta tõi suurejooneliselt
välja, et usk ja mõistus ei ole
kaugeltki omavahel vastuolus ning et
parem Jumala tundmine tuleb
kasuks, et paremini inimest mõista.
Ta näitas, kuidas on võimalik
Jumalaga paremini sõbraks saada,
rõhutades Kristuse kummardamise
sügavat tähendust, kes on Armulaua
Sakramendis nagu tõeline Jumal ja
tõeline Inimene. Kristlaste ühtsust

silmas pidades andis ta otsustavaid
tõukeid Oikumeenia valdkonnas.
Vastavalt Vatikani II. Kirikukogu
ettekirjutustele, näitas ta Kiriku
tõelise uuenemise teid, mis
tuginevad Kiriku sajanditepikkusele
Õpetusametile.

Selle ja paljude muude teenete
pärast, mida me siinkohal üles
lugema ei hakka, oleme meie,
Kristlased ja kõik hea tahtega
inimesed Benediktus XVI.–le
tohutult tänu võlgu, mida võime
tasuda ainult tema enda ja tema
palvesoovide eest palvetades. Siis
vastame me ka sellele, mis tema ise
meie eest teha lubas. Ma arvan, et
meile kõigile on praegusel hetkel
selge, et oleme teda väga armastanud
ja armastame ka edaspidi; sest ainult
armastuse abil on võimalik olla
selline truu Isa, nagu tema on meile
olnud. Kasutagem ära praegune
olukord ja küsigem endilt: Kas ma
elan iga päev selle lühipalve järgi:

Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam ? Kui intensiivselt ja tähelepanelikult palvetan ma *Preces* palves Paavsti eest?

Apostellikust kirjast *Porta fidei* innustatuna, tahan ma sel Usu aastal *Credo* vaatlemist jätkata. Ma tahan koos teiega süveneda tõdedesse, mida me igal pühapäeval tunnustame. Me oleme juba tutvunud inimesekssaamise saladusega ja nüüd tahaksin ma meenutada meie Issanda Jeesuse Kristuse kannatusi, surma ja hauda panemist. Need on ajalooliselt kindlal ajal ja kindlas kohas toimunud sündmused, mida ei tõesta üksnes Evangeelium, vaid ka paljud teised allikad. Kuid samal ajal on nende tähendus palju suurem ja ületab tavalised ajaloolised koordinaadid, sest tegemist on rõõmu sündmustega, st., meie lunastava päästmisega.

Kristuse kannatus ja surm ning samuti tema Ülestõusmine, nagu juba Vanas Testamendis lugeda võib, sisaldavad endas üleloomulikke eesmärki ja tähendust. See ei olnud lihtsalt keegi inimene, see oli Jumala Poeg, kes sai inimeseks, kes ennast meie kõigi eest ristil ohverdas, et meie patud lunastada. Ja see Ohverdus toimub igal Missal sakramentaalselt altaril. Seepärast peame me hardalt iga päev Missaohvrit pühitsema või sellel osalema!

Vaadelgem rahus Credot.

Apostellikus Usutunnistuses, mida eriti kannatuste ajal palvetada tasuks, on järgmised laused:

kannatanud Pontius Pilatuse ajal, risti löödud, surnud ja maetud, alla läinud surmavalda, kolmandal päeval üles tõusnud surnust [5] Lihtsates

versioonides on see nii ka Credos, mis on formuleeritud esimestel oikumeenilistel konsiiliumitel, mida

tavaliselt Missal palvetatakse.

Katoliku Kiriku Katekismus õpetab meile, et Jeesuse vägivaldne surm ei olnud juhusliku olukorra tulemus, ega kahetsusväärsete tingimuste kokkusattumus. Tema surma saladus oli Jumala plaanides, nagu seletas püha Peetrus esimesel Nelipühade jutlusel Jeruusalemma juutidele: *ta oli Jumala määratud nõu ja etteteadmise järgi loovutatud* (Ap 2, 23)[6]

Jeesus ise oli juba enne sellele vihjanud: *Isa armastab mind seepärast, et ma annan oma elu, et seda jälle tagasi võtta. Keegi ei võta seda minult, vaid mina ise annan selle omal tahtel. Minul on meelevald seda anda ja minul on meelevald seda jälle võtta. Selle käsu olen ma saanud oma Isalt* . [7] Ja nii on halvad kalduvused, mida patuks nimetatakse, lõputu armastusega ületatavad. Jumal ei kaota inimeste suhtes lootust (...) Palav soov, Isa

lunastavat tahet täita, saab määravaks Kristuse elus, alates tema sündimise hetkest Petlemmas. Kolme aasta jooksul, mil jüngrid tema kõrval viibisid, kuulsid nad Jeesust väsimatult kordamas, et *minu roog on see, et ma teen selle tahtmist, kes mu on läkitanud, ja lõpetan tema töö* (Jh 4,34), niikaua, kuni esimesel Suurel Reedel tema ohver täide läheb. Siis *langetanud pea, heitis ta hinge* (Jh 19,30). Nende sõnadega kirjeldab püha Johannes meile Kristuse surma: *Risti raskuse all, kõigi inimeste pattudest koormatuna sureb Jeesus meie raskete ja häbiväärsete pattude pärast.* [8]

Me peaksime Jeesusele tema lõpmatu armastuse väljenduse eest nii tänulikud olema! Vabatahtlikult ja armastuse pärast tõi ta selle ohvri, mitte lihtsalt kogu inimkonna eest, vaid meie igäühe eest, nagu on öelnud püha Paulus: *dilexit me et tradidit seipsum pro me* [9], ta on

mind armastanud ja iseenese loovutanud minu eest, kuni surmani. Ja veelgi enam. *Ta on teinud patuks meie asemel selle, kes patust midagi ei teadnud, et meie saaksime Jumala õiguseks tema sees.* [10]

Benediktus XVI ütles ühel oma Audientsil: „Kui imeline ja samal ajal üllatav on see saladus! Me ei ole võimelised seda iialgi piisavalt vaatlema. Jeesus oli küll Jumal, kuid ta ei tahtnud oma jumalikku eesõigust vaid iseenese omandiks teha; ta ei tahtnud oma jumalikkust, oma au, oma võimu triumfi ega üleoleku saavutamiseks kasutada. Otse vastupidi, ta „loobus sellest“ ning võttis vastu haletsusväärsuse ja viletsuse.“[11]

„See nimelt oli Jumala auväärne tahe“, õpetab *Katoliku Kiriku Katekismus*, „et ta Jumala armu läbi kõigi eest maitseks surma“ (*Hb* 2,9). Oma päästmisplaani lisas Jumal, et

tema poeg mitte ainult ei „sure meie pattude eest (1 Kr 15,3), vaid ka surma maitseb, mis tähendab, et ta tunneb ennast surnuna Ristisurma ja Ülestõusmise vahelisel ajal, kui hing ja ihu on teineteisest eraldunud.[12] Nii sai üha enam nähtavaks, et Jeesus on tõesti surnud ja et ta on toonud lunastuse rõõmusõnumi hingedele, kes muidu „sheolis“ (surmavallas), või põrgus oleksid; nii ütleb Pühakiri kõigi kohta, kes on surnud enne Kristust, kes ei olnud Jumala nägemuses, sest Lunastamist ei olnud veel toimunud. Kuid sellel Kristuse „allalaskumisel“ on erinevad konsekventsid: „Jeesus ei ole allilma laskunud, et hukkamõistetuid sealt vabastada, ega ka mitte sellepärast, et põrgut , kui hukkamõistetute kohta hävitada, vaid selleks, et õigeid vabastada, neid, kes enne teda elasid“[13] – see on järjekordne Jumala õigluse ja halastuse näide, mida võime tähele

panna ja mille eest peaksime väga tänulikud olema.

Vaikne nädal jõuab üha lähemale; proovigem need stseenid, mida Liturgia meie ette toob, isiklikult ära kasutada. „Vaadelgem Issandat, kelle kogu ihu on teotatud armastusest meie vastu“[14], soovitas püha Josemaria. Viibigem kiirustamata neis viimastes hetkedes, mil Issand oli maapeal. Sest „Kristuse kannatuse tragöödias täitub meie elu ja kogu inimkonna ajalugu. Vaikne nädal ei saaks olla lihtsalt paljas mälestus, sest see toob meie ette Kristuse saladuse, mis elab edasi meie hingedes; sest Kristus tahab, et oleksime seesama Kristus, Kristus ise, teine Kristus. Ristimise kaudu on meid kõiki omaenese preestriteks kutsutud: *kes toovad vaimulikke ohvreid, mis on Jumalale meelepärased Jeesuse Kristuse kaudu* . (1 Pr 2, 5), et teeksime kõiki oma tegemisi jumalikule tahtele

kuuletudes ja nii jätkaksime Jumal-
inimese ülesannet“[15]

Valmistugem juba nüüd hardusega
Paasatriduumiks. Igaüks võiks teatud
kindlad abinõud kasutusele võtta, et
neid päevi veel paremini ära
kasutada. Ärgem unustagem paljude
rahvuslike traditsioonide, nagu
protsessioonid ja
meeleparanduspalvused on olemas
ka „üks palveharjutus, mille nimi on
„Ristitee“ ja mis annab meile
võimalust terve aasta jooksul Risti
saladust üha intensiivsemalt oma
mällu söövitada, koos Kristusega
seda teed käia ja nii üha enam
sisemiselt temaga samastuda.“[16]

Palvetagem sel Paastuajal hardalt
Ristiteed, nii, kuidas igaühel sellest
kõige rohkem abi on; tähtis on, et me
Issanda kannatusi armulikult ja
tänutundes vaatleme. Alates palvest
Õlimäel, kuni surma ja hauda
panemiseni, pakub Evangeelium

meile rikkalikult materjali isiklikeks palvehetkedeks. Abiks võiksid olla ka pühakute ja paljude vaimulike autorite vaatlused. Kuulakem, mida ütles püha Josemaria: „Minu Issand ja minu Jumal, meie Ema armastava pilgu all tahame Sind sinu kannatustel saata, mis oli lunarahaks meie vabaksostmise eest.“[17]

Öelgem koos temaga: „Maarja, mu Ema, valurikas Neitsi, aita mul neid kibedaid tunde taas läbi elada, mida Sinu Poeg siin maa peal taluda tahtis, et meie, armetud olendid peotäiest mullast jõuaksime ellu *in libertatem gloriae filiorum Dei* , Jumala laste vabaduses ja kirkuses.“[18]

Nii avame oma südamed , et need armud, mida Jeesus oma auväärse ülestõusmisega meile kinkinud on, rikkalikult vilja kannaksid.

Valmistagem ka tulevase paavsti pontifikaati ette. Toetagem palvete ja suretamisega Konklaavi kogunenud kardinalide ülesannet, kes peavad

valima Peetruse järglase, keda me
juba nüüd kogu hingest armastame.
See intentsioon võib *sede vacante* ajal
olla otsustav tegur meie Jumala
ligioleku jaoks.

Lõpuks tahaksin veel lisada, et olin
mõned päevad tagasi lühivisiidil
Vilniuses, Leedu pealinnas, kus
kohtusin prelatuuri usklikke ja
paljude teiste kokku tulnud
inimestega. Kaks korda oli mul
võimalus palvetada Halastaja
Jumalaema ikooni ees koidu värava
juures, mida sel maal väga
austatakse ja mida olen sisemiselt iga
päev teinud. Ma usaldasin tema
hoolde eriti Kiriku praeguse
aktuaalse olukorra; ka teid kõiki
pidin ma palves silmas. Pärast
naasmist veetsin ma Roomas, nagu
igal aastal Paastuaja esimesel
nädalal, mõtiskluspäevi. Ka nende
päevade jooksul mõtlesin ma teie
kõigi ja igaühe peale eraldi, ning
palvetasin teie vaimsete ja

materiaalsete vajaduste, eriti aga haigete eest. Armastagem Opus Dei ühtsust, hoolitsegem selle eest ja usaldagem need soovid püha Joosepi eestkostele.

Palve kaudu ühenduses olles, nagu Benediktus XVI meile ütles, õnnistan ma teid armastuses,

Teie Isa

+ Javier

[1] *Js* 55, 8-9

[2] *Jh* 14, 18 und 16

[3] *Mt* 16, 18

[4] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed, 26.10.1958

[5] Missaraamat, Apostellik
Usutunnistus

[6] *Katoliku Kiriku Katekismus* , Nr. 599

[7] *Jh* 10, 17-18

[8] Püha Josemaria, *Kristus möödub* , Nr. 95

[9] *Gl* 2, 20

[10] *2 Kr* 5, 21

[11] Benediktus XVI., Jutlus
Üldaudientsil, 8.4.2009

[12] *Katoliku Kiriku Katekismus* , Nr. 624

[13] *Sama*, Nr. 633

[14] Püha Josemaria, *Kristus möödub* , Nr. 95

[15] *Sama*, Nr. 96

[16] Benediktus XVI., Jutlus
Üldaudientsil, 4.4.2007

[17] Püha Josemaria, *Ristitee* ,
Eessõna

[18] *Sama*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-marts-2013/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-marts-2013/)
(12.03.2026)